

Han havde prøvende taget hendes ene Haand. Da hun lod ham beholde den, trykkede han den taknemlig til sin Mund. Med Kært tegn og indsmigrende Ord søgte han at gøre sin Uret god igen og faa hende til at smile. Han vidste ikke, at hun i ensom Fortvivlelse græd over sig selv og sit forspildte Liv.

VII

Ved et af de høje Palæ-Vinduer i sin Stue sad Grosserer Søholm sørgmodig sammensunken i en Rullestol, graa i Ansigtet, ubarberet og med æggegule Levninger af sit Morgenmaaltid i Mundvigene. Under de tunge Øjenlaag, hvoraft det ene næsten var lukket til, bevægede Pupillerne sig uroligt frem og tilbage som Dyr i Bur. Hundefrygten i hans Sind gjorde dem mørke og unaturligt store trods det Styrtebad af Sol, der strømmede ned over ham.

Den foregaaende Aften, da Tjener Rasmussen læste Avisen højt for ham, havde han faaet en alvorlig Rystelse ved at høre, at den nylig afdøde P. Christian Jørgensen, en ubetydelig Hørkræmmer paa Vestergade, havde testamenteret hundrede tusinde Kroner — over Halvdelen af sin Formue — til Missionen.

Han havde ganske vist selv et Par Gange i Vinterens Løb betænkt Kirken med Gaver. Men ved denne Meddelelse vaklede hans Tillid til, at hans Regnskab med Vorherre balancerede, og efter en bekymringsfuld Nat havde han nu telefoneret efter Pastor Gaardbo.

Tjener Rasmussen, der under hans Sygdom var bleven ophøjet til en Slags Privatsekretær, stod henne ved Skrivebordet og fordelte den ekspederede Morgenpost til de forskellige Rum i Hylдерne ovenover. Den syge Grosserer kom ikke mere paa sit Kontor; men gennem Telefonen styrede han endnu Forretningen, og fra hans lamme Tunge udgik stadig Ordre, der fløj ud over Verden og slog ned som Rovfugle paa deres Bytte.

„Var det Pastor Gaardbo selv, De talte med, Rasmussen?“